

MAGASINET
stefanus

43. ÅRGANG – NR. 2 / MARS 2013

Egypt:
Fra optimisme til skuffelse

Side 2 og 4-5

APPELL

Send en hilsen til Alim i fengselet!

Side 3

HMONG-FOLKET

Trosvekst og trosutfordringer.

Side 6-7

NORD-KAUKASUS

Lezgi-folket får Bibelen på eget språk.

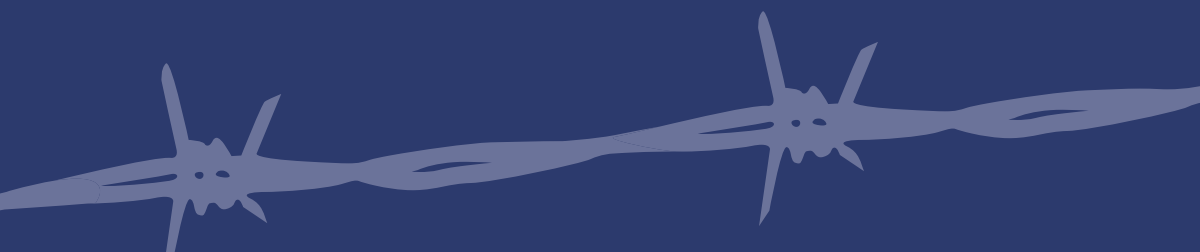
Side 8-9

NORD-KOREA

Hvor lenge kan regimet bestå?

Side 12-13

LEDER

Synspunkter på lederen kan sendes direkte til:
baw@stefanus.no

Den egyptiske edderkopp

Alle som har vært i Egypt har sett avbildinger av den faraoiske gudeverdenen. Ikke minst slående er de ikoniske dyrefigurene som er plassert som hoder på en menneskelignende kropp. Horus har fått hodet til en falk og Sobek har hodet formet som en krokodille. Hodene fortalte om gudenes egenskaper og karakter. Disse mytiske «skapningene» styrte egypternes religiøse univers og deres tanker om liv og død.

I vår tid er det en helt annen ideologi og religion som søker å styre egypternes tanker og livsfortolkning. Vi tenker da på regimeskiftet som skjedde i 2011 og den situasjonen landet nå har kommet opp i ved islamistenes maktovertakelse. Skulle man driste seg til å plassere et symbol fra dyreverdenen over de nye makthavere i Egypt, måtte det bli edderkopp. Det er vanskelig å få øye på hodet til dette insektet. Men nettet merker alle. Helt fra 1920-årene har Det muslimske brorskapet, som en religiøs-populistisk bevegelse, spunnet sitt mer eller mindre synlige edderkoppnett over Egypt og hele Midtøsten. Islamistene ønsker å være tro mot islams egentlige verdier og tradisjoner slik disse kjennes fra religionsstifteren Muhammads liv og lære.

Hassan al-Banna (1906-1949), som er Brorskapets grunnlegger, hevdet at et islamsk samfunn ikke kunne bygge på vestlige verdier, men måtte bygge på islamsk lære og islams moralske virkelighetsforståelse. Det gode liv kunne bare oppstå ved altomfattende bruk av sharia-lovgivning. Utanningen måtte ha et religiøst grunnlag og staten måtte kontrollere den private moral. Brorskapet ble forbudt i 1954 da Nasser kom til makten. Brorskapet måtte dermed gå under jorden og fortsette å spinne sitt religiøst-politiske nett i det skjulte. I august 2012 flyttet en av Brorskapets nøkkelideologer, Mohamed Mursi, inn i presidentpalasset. «Ventetiden» var nå over.

Egypt er med dette kommet i den situasjon at landet har valgt et styre som kan føre innbyggerne inn i et enda dypere mørke enn under Mubarak-regimet. Mye tyder på at Egypt vil kunne gjennomgå den samme utvikling som Iran. Iranerne gledet seg over å få kastet sjahen, men endte opp med en ideologisk diktator og et styringssett som viste seg å bli verre enn det foregående.

Da jeg besøkte Egypt i februar, hersket det en dyp fortvilelse. Ikke bare blant kopterne, men og blant de intellektuelle og

liberale. Flere gremmet seg over islamistenes «religiøse» samtale om at man nå, i den nye tid, skulle gi den muslimske mann rett til å ha seksuelt samkvem med sin avdøde kone inntil seks timer etter at døden inntrådte. Også den lange debatten om at piker skulle kunne giftes bort fra niårsalderen, har vakt harme. Egypts nasjonale kvinneråd har protestert mot disse signalene. President Mursi har også gjentatte ganger blitt utfordret på sin påstand om at jødene er etterkommere av griser og apekatter. Utsagnet dokumenteres på internett og You-Tube.

Et tema som stadig går igjen i egyptiske aviser er protestene mot islamistene i parlamentet som hevder at kvinner som utsettes for seksuell trakassering, har seg selv å takke. Særlig rammer denne kyniske holdningen kristne, koptiske kvinner, som ikke har latt seg tvinge inn i hijab eller heldekkende ansiktsslør. Snakker man med egyptiske regimekritikere, så er dette de første eksempler som nevnes på hvor galt dagens politikk bærer avsted. Bilkøene ved bensinpumpene og tomme forretningsstrøk kommer i annen rekke. Under den arabiske våren i 2011 var egypterne optimistiske. Nå føler folket generelt, og den kristne koptiske befolkningen spesielt, at deres drøm var en illusjon. Over hele hovedstaden henger det bannere som forkynder: «Islam er underveis og Koranen er vår grunnlov».

Det muslimske brorskapets offisielle symbol er Koranen omkranset av to skarpe sverd. Kanskje en edderkopp hadde vært et mer talende symbol. Brorskapets diskurs til Europa og Norge er ofte innsmigrende og forsonlig. Til den muslimske befolkning i den arabisktalende verden er den militant og truende. Kristne i Midtøsten har gjentatte ganger minnet oss om dette. Det muslimske brorskapet i Egypt oppfatter valget i 2012 og Mohamed Mursis presidentskap som en guddommelig hendelse. Det er viktig at vi gjennomskuer de nye makthaverne i Kairo, deres teokratiske ambisjoner og antidemokratiske politikk.

Bjørn A. Wegge
Generalsekretær
Stefanusalliansen

Utgiver Stefanusalliansen

Ansvarlig redaktør Bjørn A. Wegge

Redaktør Kristin Storaker

Redaksjon Jon-Geir Dittmann,

Elisabeth Engelsviken,

Hilde Skaar Vollebæk,

Geraldine Fagan (Moskva) og

Susan Williams (Kairo)

Design og trykk Kai Hansen Trykkeri

Forsidefoto Scanpix

Opplag 18 000

Kontor Trondheimsveien 137

Postadresse P.b. 6603 Rodeløkka, 0502 Oslo

Telefon 23 40 88 00

Telefaks 23 40 88 01

E-post post@stefanus.no

Hjemmeside www.stefanus.no

Styreleder Reidulf Stige

Repr.skapsleder Lars Inge Magerøy

Org. nr. 970276432

Bankgiro 3000 14 57922 Gavekonto

Revisor BDO AS

Send en oppmuntring til Alim!

Tenk deg at du gleder deg til å se din kone og dine to gutter igjen. Det var et par måneder siden de klarte å reise den lange veien til fengselet for å treffe deg de 15 minuttene de har hatt til rådighet hver måned. Nå er de endelig på vei igjen!

Vel fremme ved fengselet blir de nektet å komme inn, og du får opplyst at myndighetene strammer inn deres besøksrettigheter slik at de fremover kun kan se deg 10 minutter hver tredje måned. Hvilken skuffelse!

Dette var tilfelle for uiguren **Alimujiang Yimiti** (40) i januar i år. Han har sittet fengslet i over fem år, og soner siden 2009 en 15 år lang fengselstraff i Xinjiang, Kina, på grunn av sin kristne tro. Mange av dere husker sikkert at vi tidligere har appellert for ham i 2008, 2009 og 2010. Nå er det på tide å sende ham en oppmuntrende hilsen for å minne både han og kinesiske myndigheter på at han og hans familie ikke er glemt!

Alim ble kristen i 1995 og ledet sammen med sin kone Gulinuer en husmenighet i Xinjiang, en vidstrakt delstat i nordvestre Kina med et visst selvstyre og flere ulike etniske grupper, hvorav mange tilhører islam. I januar 2008 ble Alim arrestert for «irregulære religiøse aktiviteter», og etter at saken hadde gått mange runder i rettssystemet med endret tiltale, ble han dømt til 15 års fengsel i en hemmelig retts sak høsten 2009. Han ble dømt for «å ha lekket topphemmelig informasjon til utenlandske organisasjoner». Under den avgjørende retts saken var ikke Alims advokat til stede, og han har i ettertid fått avslag på sine anker. Alt tyder på at den egentlige årsaken til hans arrestasjon og dom, er hans kristne aktiviteter og hans etniske bakgrunn.

Våren 2010 ble Alim forflyttet til No. 3 Prison i delstatens hovedstad Urumqi, nesten 150 mil fra sitt hjemsted Kashgar. I april 2010 fikk han møte familien sin for første gang på to år, og etter det har de fått besøke ham regelmessig, til tross

Alims kone Gulinuer og deres to sønner (Foto: China Aid)

for stor avstand. Nå virker det som om myndighetene begrenser også dette lille lyspunktet i en ellers tøff fengselshverdag.

Med vår hilsen til Alim håper vi å kunne oppmuntre ham, slik at han vet at han ikke står alene, men at mange bærer ham i bønn. Samtidig ønsker vi at kinesiske myndigheter skal vite at omverden følger med på saken hans og reagerer på de nye besøksrestriksjonene de har pålagt familien hans.

Oppmuntringshilsenen og praktisk informasjon finner du på: www.stefanus.no

Takk for at du er med!

Vennlig hilsen
Ed Brown
Seniorrådgiver menneskerettigheter

Bli appellvenn!

SMS: Send ROP til 2377 (koster 3 kr per melding du mottar/sender)
E-POST eller BREV: Meld deg på via våre nettsider, www.stefanus.no, send e-post til post@stefanus.no eller ring oss på tlf. 23 40 88 00

Egypt

Ingen optimisme overfor den nye grunnloven

Susan Williams (pseudonym) er en ung koptisk kvinne bosatt i Kairo. Hun følger den politiske utviklingen tett, og er opptatt av situasjonen for kopterne og andre minoriteter. Her er hennes artikkel om Egypts nye grunnlov.

I tiden etter folkeavstemningen om Egypts nye grunnlov, som ble avholdt før jul i fjor, har kristne over hele landet begynt å frykte at Egypt nå er på vei til å bli en undertrykkende, islamistisk republikk.

– Generelt sett så inneholder ikke denne grunnloven noe av den frihetstanken som lå bak revolusjonen, og det gjelder også for trosfriheten. Stilt overfor våre forhåpninger ble denne grunnloven en stor skuffelse, sier Athanthious Williams, en koptisk menneskerettighetsjurist og aktivist.

Islam er statsreligionen – artikkel 2

Fire artikler i grunnloven gir muligheter for å innskrenke trosfriheten på flere alvorlige punkter. Det første ankepunktet er artikkel 2, som fastholder at islam er Egypts statsreligion, og at islamsk lov, sharia, skal være den juridiske primærkilden. Mange av demonstrantene under revolusjonen for to år siden ønsket å fjerne denne juridiske forskjellsbehandlingen, men de fleste, også kristne ledere, så det som nytteløst å kjempe for en endring. Den nye koptiske paven, Tawadrous II, uttalte etter julefeiringen at grunnloven ikke anerkjenner de kristnes plass i samfunnet.

Retten til å tolke sharia – artikkel 219

For å definere sharia er det alltid nødvendig å presisere hvem som gis rett til å tolke sharia, og i hvilken grad tolkningen skal være basert på tradisjonelle lovtekster og juridisk praksis. I artikkel 219 blir den egyptiske statsforhold til sharia utdypet, og det går fram at også det muslimske storsamfunnet kan være med å bestemme sharias prinsipper, i tillegg til blant annet religiøse læresteder. Den underliggende faren med denne artikkelen er at den gir rom for ekstremistiske grupper til å hevde sin egen sharia-tolkning, og dermed tvinge sine egne straffer på grupper som ikke aksepterer deres tolkninger.

– En slik feilaktig tolkning av sharia ville kunne gi ekstremister rett til å bruke sine tolkninger også i lavere rettsinstanser, sier Ishak Ibrahim, forsker hos organisasjonen *Egyptian Initiative for Personal Rights (EIPR)*.

Khaled al Shamarny, grunnleggeren av den ytterliggående organisasjonen *For forfremmelsen av dyder og begrensning*

gen av laster, har i flere TV- og avisintervjuer i januar i år hevdet at han har søkt om offisiell godkjenning til å arbeide sammen med Innenriksministeriet, slik tilsvarende grupper gjør i Saudi-Arabia. Han har også uttalt at den dagen organisasjonen hans får en slik godkjenning, vil de drive konverteringskampanjer utenfor alle kirker, og kreve at også kristne kvinner dekker til håret.

Trosfriheten begrenses av andre lover – artikkel 43

For det utrente øyet er det vanskelig å finne feil ved denne artikkelen, som sier at: «Trosfriheten skal respekteres og det offentlige skal garantere for at religioner skal kunne praktiseres, og alle himmelske religioner skal ha rett til å bygge gudshus etter loven.»

– Ordlyden i artikkel 43 gir politiet rett til å arrestere enhver gruppe som samles til religionsutøvelse noe annet sted enn i et offentlig godkjent gudshus, sier Ishak Ibrahim.

En koptisk jente kikker ut av kirkevinduet på opptøyer mellom muslimer og kristne i Kairo i mai 2011. Minst 10 døde og 186 kom til skade. (Foto: Scanpix)

På Tahrir-plassen i Kairo har det dukket opp mange graffittier i etterkant av revolusjonen. Til venstre ser vi to drepte ungdommer over ordene «Du dreper fremtiden», og til høyre ser vi en ekstremistisk muslim over teksten «Din grunnlov er falsk». (Foto: Will Morris)

Artikkelens to siste ord, «etter loven», betyr at religionsfriheten er underlagt andre lover, og kan derfor innskrenkes gjennom framtidige lovendringer.

Fram til nå har det i praksis ikke vært restriksjoner på bygging av moskeer i Egypt, mens bygging og vedlikehold av kirker nærmest har vært umulig. Noen kirker har fått tillatelse til å rive gamle kirkebygg for så å reise nye kirker. Men flere ganger har menigheter revet sine gamle kirkebygg, bare for å oppleve at de rett etterpå blir nektet å sette opp nye bygninger. Saint Anthony-kirken i Qena-provinsen i Øvre Egypt er ett av flere eksempler.

Situasjonen har forverret seg etter revolusjonen, og ekstremistiske imamer kom i 2011 med fatwaer som påbyr troende muslimer å nekte gjenoppbygging av ødelagte kirker. Dessverre velger mange å lytte til slike hatske oppfordringer.

Forbud mot å fornærme alle profeter – artikkel 45

– Denne artikkelen kan brukes til å begrense ytringsfriheten, trosfriheten og vitenskapelig forskning, og kan også brukes for å øke straffen for blasfemi, sier Ibrahim.

Juristen Athanthis Williams fortsetter: – Artiklene 43 og 45 er som ulv i fåreklær, ordlyden er valgt med overlegg og kan brukes for å sette annerledes troende på plass.

Organisasjonen *United Copts* har rapportert om 11 tilfeller der koptere er blitt arrestert og beskyldt for blasfemi mot islam mellom oktober 2011 og oktober 2012. Blant de 11 tiltalte var en gammel mann, en gravid kvinne og en ni år gammel gutt. Der det foreligger dom i saken, har tiltalte blitt idømt lange fengselsstraffer uten at det foreligger bevis for anklagene.

Samtidig sender ekstremistiske TV-kanaler som Al Hafez, Al Nass og Al Oma daglig programmer der kristendommens lære om Jesus blir omtalt svært nedsettende og provoserende. Disse kanalene er gjentatte ganger blitt anmeldt for blasfemi mot kristendommen, uten at noen så langt er anholdt. Dette står i sterk kontrast til sakene der de pågrepne er tiltalt for blasfemi mot islam, der det ofte foreligger fellende dom innen en uke etter pågripelsen.

Sett i sammenheng gir den nye grunnloven få positive tegn på en bedret stilling for religionsfriheten i Egypt. Mange kristne føler seg maktesløse. Et tegn til håp er den nye åpenheten og samholdet mellom kristne fra ulike kirkesamfunn. I skrivende stund arrangeres det økumeniske bønneuker over hele Egypt.

Oversettelse og bearbeidelse: Hilde Skaar Vollebæk

Hmong-misjon

Jeg møtte Dung til frokost en iskald januarmorgen. Mens mørket fremdeles hvilte over Oslos vinterkledde gater, tok Dung meg med til Sørøst-Asia og hmong-folkets utfordringer og gleder.

Tekst: Kristin Storaker

Foto: Ingvar Isene

«Jeg kom til tro i en flyktingleir i Thailand», forteller Dung mens han smører brødiskiva. Dung er ikke hans egentlige navn, men av sikkerhetsårsaker kaller vi ham det her. Dung er laotisk hmong og Stefanusalliansens partner i Laos og Vietnam.

Flyktning

Dung og familien flyktet fra hjemmet i Laos på grunn av Vietnamkrigen da han var 11 år gammel. De gjemte seg i jungelen i fire år før de til slutt krysset grensen over til Thailand. Der ble de plassert i en av FNs flyktingleire. Åtte år skulle de tilbringe der. «Livet i leiren var hardt», forteller Dung. Men nødvendige behov – som tak over hodet, klær på kroppen og mat i magen – ble dekket. I tillegg fikk Dung med seg noe annet i løpet av årene i leiren – nemlig troen på Gud.

Hmong-folket er hovedsakelig bønder og over 90 % er analfabeter.

- Hmong-folket er en etnisk minoritetsgruppe i Mekong-regionen (Vietnam, Laos, Kina, Thailand og Burma).
- Det finnes over 10 millioner hmong.
- Omtrent 90 % av hmong-folket er analfabeter.
- Stefanusalliansen støtter hmong-folket i Vietnam og Laos gjennom vår partner «Dung».

– I leiren var det kristne hjelpearbeidere som fortalte om troen sin. Til slutt innså jeg at Jesus er Guds sønn, og jeg tok i mot ham som frelser, forteller Dung.

Denne avgjørelsen skulle få store konsekvenser for Dung. Han har siden fulgt Guds kall og viet livet sitt til misjon blant sitt eget hmong-folk. Ikke minst skulle kallet sette Dung i nærkontakt med kommunismens uvilje overfor religion. Dung forteller:

–Vi, hmong-folket, har ikke trosfrihet i Vietnam eller Laos. Vi får ikke lov til å bygge kirker eller importere bibler på vårt eget språk. Det fører til at vi møtes hjemme hos hverandre til husfelleskap, det tolererer myndighetene. Men etterspørselen etter bibler er stor, særlig blant de nye troende på landsbygda.

Hmong-vekkelsen

Det kristne lederskapet blant laotiske hmong ble sterkt svekket fra 1975 og utover grunnet en stor flyktningsstrøm ut av landet. Veksten har likevel vært sterk, og i dag anslås det at det finnes omtrent 10.000 kristne laotiske hmong. Den kristne veksten blant hmong-folket i Vietnam er unik, både i Vietnam og på verdensbasis. Før 1986 fantes det omtrent ingen kristne hmong i Vietnam. I løpet av drøye 20 år har radiomisjon gjort underverker, og Dung estimerer at det i dag finnes over 300.000 kristne hmong i Vietnam.

Den enorme hmong-vekkelsen vil utvilsomt glede mangt et misjonshjerte. Men den fører med seg en rekke utfordringer også. Opplæring av gode ledere er en av dem. Dung forteller:

– Det er så mange troende, men ingen ledere! Hmong-folket er hardt arbeidende, men få har utdannelse, og enda færre snakker annet enn hmong. Hmong-språket

består av mer enn 80 dialekter, så kommunikasjon oss i mellom kan være utfordrende. Du kan jo bare tenke deg hvor vanskelig kontakt utenfor hmong-språket er!

Bibelskole på hmong

Nettopp av denne grunn starter Dung opp en bibelskole på hmong-språket. Tomten er kjøpt, og ifølge planen skal skolen stå klar i løpet av 2014. Skolen er lagt til Thailand, på grensen mot Laos, hvor restriksjonene på trosfrihet er få og inn- og utreise problemfritt. Dungs visjon er at bibelskolen skal bli et sted hvor man kan dyrke frem gode ledere som kan bygge opp sunne, sterke hmong-kirker.

– Vi er over 10 millioner hmong på verdensbasis og har fremdeles ingen bibelskole hvor undervisningen kan foregå på vårt eget språk. Hvor mange bibelskoler har dere her i Norge med en befolkning på fem millioner? spør Dung.

Dommedag

Viktigheten av god teologisk opplæring ble svært tydelig i mai 2011 da flere tusen hmong-kristne samlet seg i Muong Nhe, nordvest i Vietnam på grensen mot Laos, for en annonsert «dommedag» den 21. mai. Mange solgte alt de eide i blind tro på at dommedag skulle inntré. Dette førte til store problemer i etterkant, da man innså at livet her på jorden fortsatte, selv etter 21. mai 2011. Opplæring av gode hmong-ledere er derfor et viktig satsningspunkt i Dungs arbeid for å unngå usunne menigheter.

Trosfrihet i Vietnam og Laos

Trosfriheten i Vietnam og Laos er mangelfull. Vietnamesiske myndigheter overvåker med mistenksomhet den kristne veksten blant hmong-folket. Mer enn 600 hmong-menigheter nordvest i Vietnam venter forgjeves på offisiell godkjenning som registrert menighet. Uten dette har de få rettigheter, og de risikerer at myndighetene griper inn og tvangsstenger møtestedene deres. Det er heller ikke tillatt å trykke bibler eller annet religiøst materiell på hmong-språket, til tross for at dette er tillatt på andre minoritetsspråk. Det rapporteres at myndighetene bruker vold og trusler for å få kristne til å frasi seg sin tro.

Senest i januar i år vedtok vietnamesiske myndigheter et nytt dekret til landets allerede strenge religionslover. Det nye dekretet gjør det nærmest umulig for uregistrerte menigheter å oppnå juridisk godkjenning, og mange kristne i Vietnam frykter at dekretet kan sette en stopper for den blomstrende huskirkebevegelsen i Vietnam.

Situasjonen i Laos er noe bedre, men også her er de etniske minoritetene, som hmong-folket, særlig utsatt.

Hmong-kvinner fra Vietnam i tradisjonelle drakter.

Laotiske myndigheter anser den raske spredningen av kristendom blant minoritetene som «amerikansk import» som kan være skadelig for det kommunistiske systemet. Flere tilfeller av tvungen frasingelse av tro blant de etniske minoritetskristne er registrert. Særlig de protestantiske minoritetsgruppene på landsbygda er utsatt, og overvåking, arrestasjoner, landkonfiskering og tvangsflytting er utbredt.

Kaffekoppen er tom

Kaffekoppen er tom og det er på tide i si farvel til Dung. Ikke før vinterkulden biter tak i meg vel ute av restauranten, vender jeg tilbake fra hmong-folket til vinterkledd Oslo. Med to skiver i magen og ny innsikt om hmong-folket går jeg om bord trikk 17 til kontoret i visshet om at Dung gjør en stor innsats for folket sitt i Sørøst-Asia.

Ved å støtte Stefanusalliansen, hjelper du evangeliets utbredelse blant hmong-folket. Bruk vedlagt giro.

Lezgi-folket får Bibelen på eget språk

Stefanusalliansen har siden oppstarten i 1967 (Misjon bak Jernteppet) vært engasjert i bibeltrykking, bibeldistribusjon og bibeloversettelse i det tidligere Sovjetsamveldet. Et av satsningsområdene er de mange folkegrupper uten Bibelen på eget språk i Nord-Kaukasus.

Tekst og foto: Bjørn A. Wegge

Dette arbeidet ledes nå av Institute for Bible Translation (IBT) med hovedbase i Moskva. Blant de særegne språkene som det nå arbeides med er: Tsjetsjensk, avarisk, kabardinsk, darginsk, ingusjisk, lakisk og lezgisk. Lezgi-folket er en av de mest tallrike folkegrupper med innbyggere i både Aserbajdsjan og Dagestan.

Fatima

Sentralt i dette arbeidet står Fatima, som tidligere var muslim og med sterk aversjon mot kristen tro. For kort tid siden møtte jeg Fatima i byen Derbent i det sydlige Dagestan. Det ble en spennende samtale om religion, bibellesning og nasjonal kultur og identitet.

– *Fatima høres ut som et muslimsk navn. Var du en praktiserende muslim under sovjettiden?*

– Det er helt korrekt at Fatima er et vanlig muslimsk navn. Det avspeiler at jeg vokste opp i en muslimsk familie. Samtidig skjedde dette i den perioden hvor det kommunistiske Sovjetsamveldet var på sitt sterkeste. Jeg vil derfor si at jeg kom fra en familie uten religiøs praksis. Ingen av mine foreldre gikk i moskeen eller hadde noe forhold til Koranen. Ateismen, som var et av kjennemerkene til kommunismen, preget hjemmet vårt.

– Dog fantes det ett unntak: Vi var påvirket av gamle tradisjoner, oppblandet med islamske elementer. Vi fryktet «det onde øyet». Og det var svært utbredt at lezgiene gikk til såkalte bønnesteder, kalt pir, for å få hjelp av magikere eller folk som drev med spiritisme.

– Det var også vanlig å henge gamle keramikkrucker, fylt med gress, opp under takskjegget på husene for å skremme de onde åndene. Lezgiene har også et eget navn for den fremste av gudene i sin gamle religion: Alpan khut. Når jeg nå driver med bibeloversettelse, blir det viktig for meg å finne frem til ord og begreper som har god dekning i lezgiernes tankeunivers.

Fatima blir kristen

– *Hvordan skjedde ditt møte med det kristne budskap?*

– Rent konkret ble jeg en kristen gjennom min datter Jamila. Da hun var ni år gammel, begynte hun å gå på kristne barnemøter som ble arrangert av en russisk familie i nabolaget vårt. Jeg var sterkt imot at hun skulle ha noe med de kristne å gjøre. Ja, i perioder nektet jeg henne omgang med russiske barn, slik at hun ikke skulle bli påvirket av disse fremmede tankene. En dag hun kom tilbake fra det russiske barnemøtet, ble jeg svært sint og truet med å drepe henne.

– Ettersom tiden gikk, roet jeg meg ned. Så en dag ble jeg med Jamila på et ungdomsmøte. Jeg undret meg over sangen og musikken. Aller mest undret jeg meg over at fellesskapet kunne fungere uten at musikerne var fulle eller påvirket av narkotika, slik det var vanlig på lezgiernes fester.

– Det skulle imidlertid gå flere år før jeg kom til kristen tro. Det skjedde først i mai 2005. Da var Jamila allerede døpt, og jeg hadde vært sammen med henne sporadisk på møter og kristne samlinger i flere år. På ett bestemt møte i 2005 med pastor Iftahar, som også er lezgisk, men fra Aserbajdsjan, kjente jeg plutselig hvordan talen og bibelordene traff meg på en underlig måte. Da møtet var ferdig, gikk jeg frem til pastoren og bekjente at jeg ville bli en kristen.

– I dag er vi en kristen familie. Begge mine voksne barn er kristne og har gode hjem. Kanskje dette er uvanlig i ditt land? Men i vår familie var det en ung datter som hjalp sin mor frem til kristen tro.

Ruin av gammel kirke i Derbent, Dagestan.

Fatima (t.v.) sammen med sin datter Jamila (t.h.)

Bibeloversetter

– *Hvorfor arbeider du nå som bibeloversetter?*

– For det første må jeg erkjenne at det er først nå som pensjonist at jeg har tid til å være med i dette arbeidet. Tidligere arbeidet jeg som en slags revisor. I tillegg måtte jeg arbeide morgenskift i et bakeri for å få økonomien til å strekke til. Samtidig var jeg også usikker på om jeg våget å stå frem som bibeloversetter.

– I Dagestan er det bare religionsfrihet på papiret. Kulturen og det offentlige styres av en uforutsigbar og til dels nådeløs utgave av islam. Politiet kan foreta vilkårlige arrestasjoner, og militæret har truet med at de vil arrestere oss og forstyrre møtene våre. Jeg vet at jeg blir telefonavlyttet. Men jeg bryr meg ikke om dette lenger. Jeg er heller ikke redd wahabbistene. Dette er en islamistisk gruppering som sprer sitt onde budskap som et usynlig edderkoppnett over

hele Kaukasus. Pastorer blir drept, og kristne forsamlinger trues med terror og død.

Bibelen på lezgisk

– *Trenger dere Bibelen på lezgi-språket?*

– Alle nasjoner har en skjorte som omgir dem og som er nær hjertet. Russisk er et språk som kommer til oss utenfra. Lezgi-språket er nærmere mitt hjerte og mine følelser enn noe annet språk. Samtidig ser jeg på bibeloversettingen som et kulturarbeid, i den forstand at lezgisk som dagligtale er i ferd med å forsvinne blant de unge. Russisk språk overtar mer og mer, til tross for at de fleste her i Dagestan ikke er russere.

– Litteratur på lezgisk vil hjelpe til å bevare vår nasjonale identitet og særegenhet. Det vakreste jeg kan gi dem er språket vårt, bevart og presentert gjennom bibeltekster.

- Lezgi-folket er opprinnelig et kaukasiske fjellfolk.
- Lezgi-folket utgjør cirka 600.000 innbyggere fordelt mellom Aserbajdsjan og Dagestan.
- Sterk politisk bevegelse i regionen som drømmer om et selvstyrt «Lezgistan».
- Språket tilhører den nord-kaukasiske språkfamilie.
- Tradisjonelt betraktes lezgiene som sunni-muslimer. Før 800-tallet var store deler av lezgi-området kristent.
- Bergprekenen, Markus- og Matteusevangeliet ble oversatt til lezgisk i 1990-årene.
- Barnebibel ble utgitt i 2009.
- I løpet av 2013 regner man med å ha ferdig alle fire evangelier samt Apostlenes gjerninger på moderne lezgisk.
- Det nye testamentet planlegges ferdigstilt på lezgisk innen utgangen av 2015.

Glimt fra verden

ved Elisabeth Engelsviken

INDIA

Kurs for et mer rettferdig samfunn

All India Christian Council (AICC) har i flere år arrangert kurs i menneskerettigheter for kristne. Kursene samler hundrevis av lærelystne kristne fra hele India. Behovet er drevet fram av det ytre trykket fra samfunnet rundt som mange kristne kjenner på til daglig. Kursene er praktiske og handler blant annet om hva en skal gjøre når en er utsatt for trakassering eller når en blir angrepet fordi en er kristen: Hva sier Indias lover? Hvem skal man henvende seg til? Stefanusalliansen har i flere år støttet dette arbeidet, men behovet er større enn vi og vår samarbeidspartner klarer å imøtekomme. Derfor er det gledelig når arbeidet får uante ringvirkninger.

Etter å ha deltatt på menneskerettighetsseminar arrangert av AICC i juni 2012 var det flere kristne fra delstatene Rajastan, Gujarat og Tamil Nadu som fant ut at de måtte dele denne kunnskapen i sine lokalsamfunn. Uten noen økonomisk støtte utenfra hentet de foredragsholdere fra AICC for å arrangere seminar i sine lokalsamfunn. Selv om mange av menighetene er veldig fattige, så fant de ut at de ikke kunne vente. Dette viser at AICC har truffet en

Registrering av kursdeltakere. (Foto: AICC)

viktig nerve hos indiske kristne, og har fått kirkene til å tenke nytt i en vanskelig situasjon. De står opp for sine rettigheter og for sine kristne medsøsken – for å få en slutt på volden og for å fremme et bedre og mer rettferdig samfunn. Dette forteller prosjektkoordinator Stig Kaarstad som nylig har besøkt landet.

NORD-KOREA

Færre flyktet i fjor

Sørkoreanske myndigheter sier at antallet flyktninger fra Nord-Korea gikk kraftig ned i fjor. I alt 1508 nordkoreanske flyktninger ankom Sør-Korea i løpet av 2012. De fleste av dem flyktet via Kina. Det er et betydelig lavere antall enn året før. I 2011 var antallet 2706, ifølge sørkoreanske myndigheter.

Aktivistgrupper sier til NTB at Nord-Korea har slått hardt ned på borgere som forsøker å flykte fra landet, etter at den nye lederen, Kim Jong-Un, tok over etter sin avdøde far Kim Jong-Il sent i 2011. «Grensevakter har fått ordre

fra Kim Jong-Un om å skyte og drepe alle som forsøker å ta seg over grensen mellom Nord-Korea og Kina på ulovlig vis.» Dette sier pastor Kim Sung-Eun fra den kristne organisasjonen Caleb til det internasjonale nyhetsbyrået AFP. Caleb er en av flere grupper og organisasjoner som hjelper nordkoreanere på flukt med å komme seg trygt til Sør-Korea.

Stefanusalliansen samarbeider med Tim A. Peters' organisasjon Helping Hands Korea som driver et lignende arbeid med å hjelpe nordkoreanere som flykter fra hjemlandet.

MØTER I USA

Seminar om trosfrihet

Menneskerettighetsrådgiver Ed Brown besøkte Washington D.C. i februar. På kontorene til Kongressen, midt i maktens sentrum, ledet han et seminar om trosfrihet i land fra tidligere Sovjetunionen. Initiativtager til seminaret var Stefanusalliansens samarbeidspartner Russian Ministries. Nærmere 100 personer fra hele verden deltok på seminaret med talere fra Russland, Hviterussland, Aserbajdsjan og Usbekistan. Det viktigste som kom fram, var at mens verdens oppmerksomhet er rettet mot Den arabiske våren, er det mange overtramp mot trosfrihet i land i det tidligere Sovjetsamveldet som i altfor liten grad blir fokusert på.

Møte med en ayatollah

I de senere årene har Stefanusalliansen hatt mange saker som dreier seg om trosfrihetsbrudd i Iran. Disse er blitt behandlet på forskjellige måter, noen offentlig, noen i skjul. Ed Brown benyttet anledningen i Washington D.C. til å styrke kontakten med en iransk ayatollah (muslimsk lærd) som han har hatt kontakt med tidligere, og som har bistått i noen trosfrihetssaker bak kulissene.

BURMA

Nye angrep i Kachin

I Burmas delstat Kachin har den statlige hæren gjennomført flere angrep i januar. På ettermiddagen fredag den 18. januar iverksatte hæren luftangrep mot mål i nærheten av landsbyene Lajayang og Laiza i delstaten Kachin. Sent på kvelden samme dag annonserte regjeringen i Burma at en våpenhvile skulle tre i kraft fra klokken seks lørdag morgen. Både artilleriangrep og annen militær aktivitet har allikevel fortsatt, og den 29. januar meldte Free Burma Rangers om fortsatte angrep mot Kachin-staten. Etter at hæren iverksatte en ny offensiv i Lajayang-området i desember 2012, har den burmesiske hæren gjennomført luftangrep og artilleriangrep både mot Kachin Independence Army og sivile områder. Den 14. januar ble tre sivile drept i Laiza av regjeringshæren, etter artilleriangrep. I januar har den burmesiske hæren også gjennomført både artilleriangrep og luftangrep i nærheten av Mai Ja Yang.

Familie som prøver å komme seg over en vei kontrollert av den burmesiske hæren. (Foto: FBR)

Kachin Association Norway arrangerte demonstrasjon utenfor Stortinget og Utenriksdepartementet lørdag 26. januar. 75 mennesker møtte opp og sto bak kravet om at konflikten i Kachin-staten må opphøre.

KINA

Endelig besøk til Gao Zhisheng

Fengslede Gao Zhisheng i Kina fikk omsider besøk av broren. Det er nesten ett år siden sist myndighetene tillot familiebesøk. Den yngre broren og svigerfaren til den kristne menneskerettighetsadvokaten Gao Zhisheng fikk lov til å besøke ham i fengselet den 12. januar. Det melder Christian Solidarity Worldwide (Stefanusalliansens partner i England) som har fulgt saken tett gjennom flere år.

Appellvennene i Stefanusalliansen har to ganger sendt appellbrev på vegne av Gao Zhisheng, sist i mars 2012 og før det i februar 2011.

Gao sitter nå internert i Shaya fengsel i Xinjiang i Uighur-regionen i Kina. Brorens visitt i januar var første gang siden mars 2012 at han hadde besøk av familien. Det nylige besøket er en viktig bekreftelse på at Gao Zhisheng fortsatt er i live.

EGYPT

Nytt leirsted for Stefanusbarna

Moqattam Camp Center i Kairo er nå tatt i bruk. Mange i Norge har vært med på å realisere dette bygget. Dette senteret vil gi Stefanusbarna i Kairo et etterlengtet leir-

sted for opptil 500 deltagere per leir. På bildet ser vi noen av deltagerne fra en bo-hjemme-leir for barn fra Moqattamslummen. Bildet ble tatt tirsdag 13. februar i år.

Foto: Bjørn A. Wegge

Hvor lenge kan Juche bestå?

Den 12. februar i år kom det nordkoreanske nyhetsbyrået KCNA med en pressemelding om at landet hadde gjennomført sin tredje vellykkede atomprøvesprengning.

Tekst: Hilde Skaar Vollebæk

Foto: Karin Riska

Pressemeldingen avsluttet med å proklamere at «atomprøvesprengningen vil i stor grad oppmuntre hæren og folket i deres arbeid med å bygge en velstående nasjon [...], og vil sikre fred og stabilitet på den nordkoreanske halvøya og i regionen.»

Harde sanksjoner – vanskelige levekår

Men på tross av disse fagre løftene venter nå hardere sanksjoner fra resten av verden etter den ulovlige prøvesprengningen, og enda vanskeligere levekår for Nord-Koreas befolkning. For innbyggerne er gapet mellom regimets blomstrende løfter og den bitre realiteten tragisk og livstruende, om enn ikke noe nytt. For utenforstående trenger spørsmålet seg på: Hvordan er det mulig å holde en befolkning på over 24 millioner for narr på denne måten, år etter år?

For å forstå nordkoreanernes manglende opprør og protester, er det to forhold som spiller inn. For det første har befolkningen vært sammenhengende utnyttet og undertrykket gjennom mange generasjoner: Fra et autoritært kongedømme til japansk okkupasjon og derfra til Kim Il-Sungs lederskap. For det andre har Kims regime lyktes i sin gjennomførte brutalitet ved å kontrollere all tilgang til informasjon. Når ingen har noe annet å sammenlikne med, hvem vet da hva som er løgn eller sannhet?

Skyld gjennom blodsbånd

Med en gang etter Korea-krigens slutt i 1953, gikk Kim Il-Sung i gang med å sikre sin egen makt. Over en halv million av innbyggerne flyktet til Sør-Korea, og Kim Il-Sung var fra starten av svært skeptisk til sin egen befolknings oppslutning om hans kommunistiske prosjekt. Erklærte statsfiender som tidligere landeiere, ikke-kommunister, kristne og andre troende ble drept i tusentall.

Ifølge Kim var religiøse personer ikke egnet til å bli innbyggere i det nye samfunnet, og troende mennesker ville

ikke kunne vendes av fra sine uvaner før de var døde. Men også kommunistiske veteraner som våget å kritisere Kim Il-Sungs tiltagende enevelde, ble henrettet gjennom stadige utrenskningskampanjer. Kim lanserte tidlig prinsippet om at alle «elementer» som gikk imot regjeringen, og dermed var fiender av staten, måtte fjernes i tre generasjoner.

Dette prinsippet om «skyld gjennom blodsbånd» skapte en gjennomtrengende redsel for alt som kunne minne om opposisjon i befolkningen, og offentlige henrettelser av hele familier understreket Kim Il-Sungs vilje til å straffe alle som ikke viste total lojalitet.

Overvåkning og angiveri

Samtidig bygget Kim Il-Sung opp mange parallelle overvåkningsorganer, som på ulike nivåer overvåket hverandre, og kontrollerte enhver innbygger på alle arenaer. På slutten av 1950-årene var alle voksne nordkoreanere kategorisert enten som potensielle fiender av staten, som nøytrale, eller helt lojale. Dette systemet ble etter hvert svært detaljert, og et individs posisjon innenfor dette «kastesystemet» avgjør muligheten til skolegang, arbeid, bosted og tilgang til matrasjoner. En av svært få muligheter til å forbedre sin posisjon er gjennom angiveri.

Redselen for å trå feil, bli avslørt og dermed påføre seg selv og andre lidelse er fortsatt, over 60 år senere, lamrende for hele samfunnet.

«Vi må gjøre den store leder Kim Il-Sungs revolusjonære ideologi til vår tro, og hans instruksjoner er vår trosbekjennelse.» Juches bud nummer fire.

Dette monumentet finnes i alle nordkoreanske byer, og under Kim Il-Sungs bilde står teksten: «Den store lederen, kamerat Kim Il-Sung, er for alltid med oss.»

Juche – den nye religionen

Kim Il-Sung lanserte ideen om Juche, eller selvstendighet, først som en motreaksjon på andre kommunistiske staters kollektive lederskap. Nord-Korea skulle være selvstendig ideologisk, økonomisk og militært.

Sønnen Kim Jong-Il utvidet Juche-ideologien i løpet av 1970-årene til å gjøre persondyrkelsen av sin far enda mer altomfattende. Etter å ha fjernet alle synlige former for religion, ble Juche raskt den nye, statspålagte troen. Kim Il-Sung tok med seg mange av de ytre elementene fra sine foreldres kristne tro. Han definerte seg selv som den evige Faderen, som sammen med sønnen og folkets ånd utgjorde en ny treenighet.

Juches fjerde bud lyder: «Vi må gjøre den store leder Kim Il-Sungs revolusjonære ideologi til vår tro, og hans instruksjoner er vår trosbekjennelse.»

Både barn og voksne må skrifte offentlig ved å bekjenne sine overtramp i lys av Faderens lære. Hver dag bøyer alle skolebarn seg foran portrettene av Kim Il-Sung og Kim Jong-Il, de synger hyllingssanger og blir fortalt at den evige Faderen fortsatt lever i folkets hjerter og sinn.

Atomvåpen og korrupsjon

Likevel, både Kim Il-Sung og sønnen Kim Jong-Il er døde, og ingen av dem var i nærheten av å kunne oppfylle løf-

tene om velstand og fred gjennom Juche. Utbredt underernæring, stagnert industri, mangel på medisiner og medmenneskelig tillit kveler fortsatt befolkningen. Nåværende leder Kim Jong-Un fortsetter sin far og farfars forsøk på å utvikle atomvåpen, og kan derfor tvinge verdenssamfunnet til å bidra med nødhjelp på regimets premisser.

Men hvor lenge kan Nord-Korea bestå? Det korte svaret er at Kina ikke ønsker noen brå endring som kan skade egen stabilitet, og derfor fortsetter Kina å støtte sin uregjerlige lillebror. Samtidig melder avhoppere og flyktninger om økende handel og smugling mellom Nord-Korea og Kina, som igjen har ført til massiv korrupsjon og utvanning av regimets ideologi. Kim Il-Sungs skrekkelige regime har vist seg forbausende seiglivet. I hvilken grad folkets, og ikke minst myndighetenes, tørst etter materielle goder kan kontrolleres, er vanskelig å si.

Og tørsten etter en ekte og virkekraftig tro – hvilken rolle vil den spille i Nord-Koreas framtid? For et folk som bare kjenner til falske etterlikninger, har ønsket om et møte med en levende Gud en gjennomtrengende appell. Selv om det fortsatt kan koste dem livet.

Stadig vanskeligere for kristne i Syria

– Vi som tilhører den kristne minoriteten i Syria lider fordi Vesten stiller seg likegyldig til oss. Vi får inntrykk av at vår stemme ikke blir hørt. Ingen bryr seg om vi blir eller om vi drar.

Tekst og foto: Jon-Geir Dittmann

De fortvilte ordene kommer fra en ellers sindig og høflig mann, jesuitten Antoine Audo, patriark for den kaldeisk-katolske kirken i Syria og biskop i Aleppo. Han uttaler seg om borgerkrigen til det franske byrået Agence France-Presse. Jeg traff biskop Audo flere ganger da Stefanusalliansen for noen år siden drev et hjelpearbeid for irakiske flyktninger i Syria.

Mange irakere er kaldeere, og naturlig nok oppsøkte de som flyktninger den kirken de kjenner fra før. I dag må biskop Audo tenke stadig mer på sine syriske kirkemedlemmer.

Voksende voldsspiral

Audo, som også leder Syria-avdelingen i hjelpeorganisasjonen Caritas, er bekymret for den voksende voldsspiralen som nå i økende grad rammer landets kristne minoritet. Storbyen Aleppo er hardt rammet av kampene. Store deler av byen ligger i ruiner, og nøden rammer stadig flere. Audo forteller:

– Det verste er kidnappingene. Det er vanskelig å vite hvem som står bak. Du kan ikke ta sjansen på å kjøre ut av byen i bil. Det er livsfarlig.

Audo peker på at de kristne er mer utsatt enn de fleste andre for kidnapping og utpressing: «Kristne er sårbare fordi de ikke tilhører en klan som har militser til å beskytte seg.»

«Til tross for spenninger og hevntanker, står folk sammen», sier Audo, og nevner som eksempel to kristne som ble drept i en stor eksplosjon der i alt 27 omkom. Da bomben eksploderte, var de to på vei til moskeen for å uttrykke sin solidaritet med muslimer som hadde mistet sine kjære i en annen eksplosjon.

Fra asken til ilden

Mange kristne har flyktet fra krigshandlinger i storbyene Aleppo og Homs til den nordøstlige Hasakeh-provinsen. Her håpet de på mer sikkerhet, men sannheten er at de

Biskop Antoine Audo sammen med diakon og skolebarn fra kirkens skole i Aleppo.

har gått fra asken til ilden. Det katolske pressebyrået Agenzia Fides rapporterer at 25.000 kristne er presset sammen i byen. De lider av mangel på alt: Mat, rent vann, medisiner, pledd og varme klær. Men det er ikke det største problemet.

Området er nå kontrollert av opprørsstyrkene i Free Syrian Army (FSA) som vil styrte regimet, og blant dem er mange radikale islamister. En slik gruppe er Jubhat el Nosra, som har mye til felles med salafistene i Egypt. De ønsker å opprette en shariastyrt stat i Syria og skyr ingen midler for å nå dette målet. USA har satt denne gruppa på listen over terroristorganisasjoner.

I de siste ukene er stadig flere blitt kidnappet i nordøst, og de kristne er overrepresentert blant disse. Som oftest er kidnapperne ute etter løsepenger, og store summer må skaffes til veie for å bli løslatt. Kristne er også blitt drept uten krav om løsepenger.

Det finnes ingen nøyaktige tall over hvor mange kristne som er rammet siden konflikten startet for snart to år siden, men ifølge den gresk-katolske patriarken Gregorius Lahham III er mer enn 1100 kirkemedlemmer drept. I tillegg er mer enn 20 kirker ødelagt.

Stappfulle kirker

Under julefeiringen i januar var kirkene mer stappfulle enn noen gang, til tross for farene ved å begi seg på kirkevei.

– Folk vil høre et budskap om fred, noe som kan gi dem oppmuntring og håp i en tøff tid, avslutter biskop Audo.

Gi en ekstragave til Syria!

Kirkene i Syria har et godt utbygd hjelpeapparat. Stefanusalliansen har startet en innsamling til nødhjelpsarbeid inne i Syria. Dersom du ønsker å gi 200 kroner, send en sms med ordet «sammen» til 2377.

Appellbrevene renner inn!

Stefanusalliansen lanserte i februar en appellkampanje for å få slutt på de brutale overgrepene mot Kachin-folket i Burma. Vi ba våre appellvenner sende appellbrevet til kontoret i Oslo, for at vi så kunne videresende dette i en samlet pakke til Burmas president Thein Sein. Og for en respons! Postkassen er stappfull av nye appellbrev hver dag, og appellkomiteen gleder seg stort over alle som har tatt utfordringen på strak arm og signert kampanjen. Tusen takk!

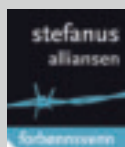
– Det er svært gledelig å se at så mange tar seg tid til å respondere på appellkampanjen vår. Denne store bunken med brev er et klart bevis på at sammen er vi sterke og kan utgjøre en forskjell, sier menneskerettsrådgiver Lisa Winther.

Vil du bli appellvenn? Meld deg på våre hjemmesider eller ta kontakt på post@stefanus.no / 23 40 88 00.

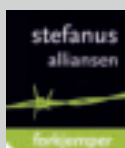
Ed Brown og Lisa Winther sorterer appellbrev. (Foto: Stefanusalliansen/Storaker)

BLI MED – SAMMEN FOR DE FORFULGTE!

BE!

Be for mennesker, kirker, land og prosjekter. Du kan få aktuelle bønneemner på e-post (ukentlig) eller i Magasinet Stefanus.

GI!

Forkjemper er navnet på vår faste givertjeneste. Faste gaver gir økt forutsigbarhet og lave administrasjonskostnader.

Les mer: www.forkjemper.no

PROTESTER!

Bli en av våre 6500 appellvenner! Én aksjon i måneden. Du kan få appellene tilsendt som e-post, brevpost eller sms (send sms: ROP til 2377).

LES!

Magasinet Stefanus gir god informasjon. Syv utgaver i året. Abonnementet er gratis. Du kan også få nyhetsbrev på e-post hver tredje uke.

Nytt hefte om trosfrihet

Menneskeretts-teamet i Stefanusalliansen har produsert et brukervennlig ressurshäfte om trosfrihet: *Freedom of Religion or Belief – for all*. Heftet er på engelsk og gir en rask innføring i den grunnleggende menneskerettigheten trosfrihet: Hvorfor er trosfrihet viktig? Hva er egentlig trosfrihet? Hvordan misbrukes trosfrihet?

Heftet er ment som en undervisningsressurs for våre partnere og kontakter. Stefanusalliansen arrangerer jevnlig menneskerettighetskurs i samarbeid med våre partnere hvor vi fokuserer på en rettighetsbasert tilnærming til trosfrihet.

– For at menneskerettighetene skal ha noen verdi, er det helt essensielt at vanlige folk kjenner til dem og tar dem i bruk. Trosfrihetsheftet er ment som en brukervennlig ressurs i så henseende, forklarer menneskerettsrådgiver Kristin Storaker.

Er du interessert i å lære mer om trosfrihet? Ta kontakt for å bestille heftet, eller last det ned fra våre hjemmesider.

Påmelding/mer info:

www.stefanus.no • post@stefanus.no • Tlf.: 23 40 88 00

MENNESKERETTIGHETER

Stefanusalliansen er en misjons- og menneskerettighetsorganisasjon. Vi baserer vårt menneskerettighetsarbeid på FNs Verdenserklæring om menneskerettigheter (1948) som ble utarbeidet som en reaksjon mot de grusomme handlingene som fant sted under den andre verdenskrigen. Komiteen som utformet menneskerettighetene begrunnet behovet ut fra følgende betraktning:

- Da anerkjennelsen av iboende verdighet og av like og uavhengelige rettigheter for alle medlemmer av menneskeslekten er grunnlaget for frihet, rettferdighet og fred i verden, da tilsidesettelsen av og forakt for menneskerettighetene har ført til barbariske handlinger som har rystet menneskehetens samvittighet, og da framveksten av en verden hvor menneskene har tale- og trosfrihet og frihet fra frykt og nød, er blitt kunngjort som folkenes høyeste mål, [...]

Hentet fra innledningen til *Verdenserklæringen om menneskerettigheter (1948)*

En kvinne minnes ofrene for Sør-Afrikas apartheid i en kirke i Cape Town. (Foto: Bjørn A. Wegge)